

Bořetické *listy*

ČÍSLO 2
PROSINEC 2007

*I když se to nezdá,
nad Bořeticemi prolétla hvězda,
aniž to kdo tušil,
vnesla vánoční pohodu do všech duší.
Oldřich Damborský*

*Krásné Vánoce, hodně zdraví a štěstí v novém roce
Vám přeje redakční rada.*

Fotogalerie

Ministr Jiří Čunek odstartoval beh za Bořetickým burčkám

Vicepremiér Jiří Čunek

Tiskovka v senátu

Pečení v mateřské školce

Hon na bažanty 2007

Rybníky

Úvodník

Vážení spoluobčané, dvanáct měsíců není dlouhá doba ze čtyřletého volebního období, ale každý konec roku slouží k tomu, abychom se ohlédli a zrekapitulovali, co vše se nám podařilo ze svých plánů uskutečnit.

I když prostředků v obecním rozpočtu není tolik jako v uplynulých letech, snažíme se kromě řádné správy obce a naší školy, je využít smysluplně a usilujeme získat další prostředky z různých dotačních titulů na potřebné akce tak, aby se obecní rozpočet přiblížil minulým letům, kdy se hospodařilo kromě běžných rozpočtových příjmů také s příjmy z prodeje obecních akcií. Dnes jsme zůstali akcionáři jenom v těch firmách, kde si myslíme, že si nějaký vliv můžeme udržet a kde prodávat akcie by bylo v současné době nevhodné jako například ve vodním a odpadovém hospodářství.

Jak jistě mnozí postřehli, máme skoro hotový prodej obci nepotřebných pozemků v trati sklepů – jak v Hliníkách, tak i v Kravích horách a věřte, že je za tím velký kus práce.

Na druhé straně se snažíme získat zejména od státu pozemky na výstavbu rodinných domků, abychom připravili stavební parcely občanům, kteří nemají vlastní pozemek, a zároveň přilákali i mladé lidi. Věříme, že tím celá obec omládne.

Rozpočet na rok 2007 jsme naplánovali vyrovnaný. Splatili jsme dluh 1 800 000 Kč po předchozím období a ještě něco se nám podařilo vybudovat a některé akce zahájit.

V lednu, po vyřízení stavebního povolení, se firma Stavíš pustila do budování druhé tůně za Watzingerovým. Po dokončení nám firma Rovina dodala slíbené stromky, které nově založený spolek rybářů vysázel.

V dubnu se započalo s budováním vozovky Žabí klz. Lomový kámen, který z této cesty zbyl, jsme použili na stavbu vozovky v Hliníkách. Dokončili jsme výměnu oken na kulturním domě a navíc provedli renovaci parket, které si to už opravdu zasloužily. Započalo se s dlážděním hřbitova a kolem kostela. Na nové škole jsme zrekonstruovali zahradu pro mateřskou školu. Na její vybavení jsme získali dotaci 100 000 Kč.

Vyplatilo se nám, vytrvalým a usilovným vyjednáváním, připravit během jednoho roku projekt na průtah obcí Velké Pavlovice – Kobylí s tím, že tato investice je zařazena do rozpočtu Jihomoravského kraje na rok 2008. Současně s rekonstrukcí vozovky se budou budovat chodníky, splašková kanalizace a veřejné osvětlení.

Vypracovali jsme projekty a podali žádosti o dotace na zateplení obou budov škol, na vybudování sběrného dvora.

V tuto chvíli zpracováváme žádosti o dotace na chodníky, veřejné prostranství a parkoviště.

Plánů na budování obce máme hodně, všechny projekty přizpůsobujeme tak, abychom získali a využili „dotační peníze“, ať už z evropských nebo národních fondů.

Vážení spoluobčané, děkuji Vám za spolupráci a přeji příjemné prožití vánočních svátků a v novém roce hodně zdraví a štěstí.

starosta

Zprávy z obce

Výňatky z jednání zastupitelstev

Zastupitelstvo dne 18. září 2007 projednalo a schválilo mimo jiné:

- prodeje pozemků v trati sklepů v Kravích horách a v Hliníkách
- prodeje předzahrádek a zastavěných pozemků v intravilánu obce
- směnu pozemku na dobudování sběrného dvora za pozemek ve vlastnictví obce od ing. V. Lubala
- výkup pozemku od paní Šebestové - část silnice na záhumenice
- dotace dobrovolným sdružením a jednotlivcům:
 - Mužáci - 2140,- Kč
 - Dobromysl - 27 600,- Kč
 - TJ Sokol - 170 000,- Kč
 za předpokladu dodržení schválených pravidel pro přidělování dotací
- volbu ústřední inventarizační komise a dílčích inventarizačních komisí, včetně směrnice pro provedení inventarizace majetku obce
- změnu jednacího řádu zastupitelstva obce

Zastupitelstvo dne 20. listopadu 2007 projednalo a schválilo mimo jiné:

- prodeje pozemků v trati sklepů v Kravích horách a v Hliníkách
- přijetí daru brány a staré obvodové zdi na p.č. 134 od Římskokatolické farnosti v Bořeticích
- přijetí daru části pozemku p.č. st. 396 od pana Procingra. Pozemek o vým. 16 m² je součástí nově rekonstruované silnice v Chalúpkách
- zadání dalších změn územního plánu obce
- obecně závaznou vyhlášku č. 4/2007 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů
- obecně závaznou vyhlášku č. 5/2007 o poplatku z ubytovací kapacity
- dotace dobrovolným sdružením a jednotlivcům:
 - O. Damborský - 5 000,- Kč
 - Rybářské sdružení - 25 000,- Kč
 - ZO včelařů V. Pavlovice - 3 000,- Kč
- Kravihorská republika - 9 000,- Kč
- Římskokatolická farnost - 50 000,- Kč

*JUDr. Jana Zemánková,
místostarostka*

Poplatek za odpad

Zastupitelstvo naší obce přijalo na svém VII. zasedání novou obecně závaznou vyhlášku č. 4/2007, jíž se mimo jiné stanoví sazba poplatku, kterou budou hradit obyvatelé za odstraňování komunálního odpadu.

Sazba poplatku je již několik let stejná a činí 400,- Kč pro jednoho poplatníka,

Poplatek z ubytovací kapacity

Novým poplatkem, který zavedlo zastupitelstvo naší obce, je poplatek z ubytovací kapacity. Tento poplatek je stanoven obecně závaznou vyhláškou č. 5/2007 v částce 4,- Kč za každé využití lůžka a den v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplat. Poplatníkem je osoba, která přechodné ubytování poskytla. Poplatek je možné platit paušální částkou, která je odstupňována podle počtu lůžek v zařízeních určených k ubytování za úplat.

Zbořit nebo skácet?

Javor byl vysázen po roce 1927. Máme dobovou fotografii, na níž je javor vysazený. Na kříži za barokní branou je vytesán rok 1927, v tomto roce byl kříž vysvěcen.

Vedení obce si přálo zachovat nádherně urostlý javor, pro jeho záchranu jsme udělali nemálo. Vyzvali jsme i další odborníky, aby se pokusili javor i barokní bránu zachránit. Všichni usoudili, že nově zasazený javor o tři metry dále od brány, bude za pár let opět krásnou ozdobou vstupní brány.

Podsekáním zítky a tím i zachráněním javora by se pro-

Rybníky nebo tůně?

Stát v roce 2006 vydal bezplatně 14 ha podmáčené půdy obci, aby podle studie, která již byla zpracována, na tomto místě obec vybudovala mokřady „tůně“. Vodní plocha, která v těchto místech vznikla, nemá úplně přesně charakter mokřadu, a proto je vyjednávání o vydání stavebního povolení složité. V tuto chvíli čekáme na poslední vyjádření.

Máme dvě vodní plochy v místech, které byly před 200 lety více jak 400 let pod vodou. Rybníky se na Hustopečsku připomínají v letech 1364 - 1437. O bořetickém rybníku je zmínka r.1373. Vypouštět se začal kolem r.1820, úplně vypuštěn byl v r.1825.

Náklady na sběr a svoz odpadu činily za předchozí rok 2006 708,- Kč na 1 obyvatele.

Rozdíl mezi těmito částkami a celé náklady na obyvatele podle vyhlášky osvobozené od placení hradí obec.

Osvobození jsou poplatníci za děti do šesti let a osoby trvale žijící v zahraničí po dobu minimálně 1 roku.

Poplatek je splatný za celý příští rok nejpozději 31. 12. 2008. Poplatníci jsou povinni správci poplatku ohlásit písemně nebo ústně do protokolu zahájení činnosti spočívající v poskytování přechodného ubytování ve lhůtě 10 dnů od zahájení této činnosti, případně do 10 dnů od nabytí účinnosti vyhlášky.

JUDr. Jana Zemánková
místostarosta

blém vyřešil jen částečně. Obnažení kořenů by vedlo ke snížení stability javoru. Při silném větru by hrozilo nebezpečí vyvrácení, a tím zničení státem chráněné památky barokní brány a poškození fary.

Kmen javoru předáme řezbářovi, aby na něj vytesal cestu životem. Takto upravený kmen umístíme na stejné místo, posadíme na betonovou patku, přikryjeme dřevěnou stříškou tak, aby zase byl ozdobou vstupní brány.

starosta

Zjistili jsme, že občané pro nově vzniklé vodní plochy hledají jména. Vodní plochy, v Bořeticích v minulosti byly a měly svá jména. Navrhují proto, aby tyto názvy zůstaly zachovány.

Rybník na pravém břehu Trkmanky, blíž ke sklepní části Hliníky se jmenoval „HALTÝŘ“, protože měl k sádku nazývaném Haltýř nejbližší.

Rybník na levém břehu můžeme nazývat „KŮDELKA“, protože měl hráz v trati zvané Kůdelka a jeho vodní plocha sahala až po rybník za Watzingerovým.

starosta

Poznámka starosty

Řádění vandalů v naší obci, už opravdu nezná hranic, pietní místo hřbitov si vybrali nebo vybral vandal těsně před dušičkami v noci z 25.10. na 26.10.2007. Pokácel pomníky, utrhal a poničil lucerny, zničil květinovou výzdobu. Mohl to udělat člověk?

Materiální hodnotu lze vyčíslit a nahradit, ale hrozný zážitek z poničených pomníků, luceren, ten zůstane v mysli po celý život.

Žádám občany, aby na obecním úřadě neprodleně nahlásili jakékoliv podezření z vandalství v naší obci.

Kodex slušného chování!?

Na posledním zasedání zastupitelstva naší obce byli přítomní svědky toho, jak jeden z členů zastupitelstva nezvládl své emoce a okřikl členku zastupitelstva dost nevybíravým způsobem ve smyslu, aby už držela hubu. Jistě, zasedání zastupitelstva probíhají mnohdy ve vypjaté atmosféře a je někdy těžké podřídit své chování kolektivu, když myšlenka musí podle nás zaznít a nemůžeme se dočkat toho, až nás řídící schůze vyzve. A tak si prostě poradíme sami, bez ohledu na probíhající jednání, a svou myšlenku vykřikneme. Uslyšíme-li nahlas to, co dosud bylo skryto v našich myšlenkách, sami se mnohdy zděsíme, jak hrozně to zní. Jsem přesvědčena, že své chování a jednání by měli zvládat jak občané, kteří přijdou na zasedání zastupitelstva buď proto, aby se něco o své obci dozvěděli nebo proto, aby se k určitému problému mohli vyjádřit, tak tím více členové zastupitelstva jako zvolení zástupci občanů. Ti by měli své návrhy, reakce, postřehy a

interpelace přednášet tehdy, až je řídící schůze vyzve, a to věcně, krátce a výstižně. Přiznejme si, že málokdo z nás to takto zvládne. Někteří diskutující si ze svých příspěvků dělají rétorická cvičení. Jiní se snaží délkou příspěvků, které jsou ne vždy pro většinu zajímavé a přínosné, soustředit pozornost publika na svou osobu. Další si řeší vyložené pouze vlastní problémy na svém písečku a co se děje na jiném pískovišti je nezajímá.

Problémy při jednáních zastupitelstva se stupňují v posledních letech a někteří tvrdí, že je to tím, že nemáme jednobarevné zastupitelstvo. Já bych naopak řekla, že diskuse k danému problému z různých úhlů a pozic vede k tomu, že problém je kvalitněji a s větším přehledem řešen. A tím, že si všímáme více jeden druhého, spouštíme ve svém protihráči mechanismus sebekontroly.

Buďme k sobě ohleduplní a slušní, a to nejenom na zasedáních zastupitelstva.

Ti z nás, kteří si už někdy zkusili řídit nějaké jednání, nejlépe vědí, jak těžké je řídit schůzi podle zvoleného programu a postihnout všechny, kteří se k určitému problému hlásí, a to včetně zvládnutí pořadí, v jakém se ruce zvedly. A navíc musí ještě na některé podněty smysluplně reagovat.

Snažme se svým jednáním přispět k tomu, aby zasedání byla věcná, stručná, krátká a vyřešila vše, co si ve schváleném programu předsevzala a držíme své vášně na uzdě, včetně toho, že zastupitelský sbor obce označíme za sebranku. Už když toto hanlivé slovo vypouštíme z úst nám musí být jasné, že tím mluvíme i o sobě. Vášně patří k jiným jednáním a na jiná místa. Nechejme před zasedáním to své velké JÁ doma a snažme se v rámci daných možností racionálně řešit problémy naší pěkné obce a všech jejích občanů.

JUDr. Jana Zemánková
místostarostka

Druhá bořetická hasičská soutěž

Dne 8. 9. 2007 se od 13:30 uskutečnila na hřišti TJ Sokol Bořetice soutěž v požárním útoku družstev. Byl to již její druhý ročník v novodobých dějinách našeho SDH, ačkoli se od toho předcházejícího přece jen v několika aspektech odlišoval. V tomto roce již byla naše soutěž zařazena jako poslední v pořadí do kalendáře Břeclavské hasičské ligy, a také se běžela na rozdíl od minulého ročníku na hlavním hřišti, takže terén byl o poznání kvalitnější, a to se projevilo i ve velmi dobrých časech všech družstev. Prvních pět družstev v mužích se svými časy vešlo do intervalu 0,7 sekundy, což je opravdu minimální rozdíl.

Také obsazení soutěže bylo kvalitnější. Soutěže se účastnilo třináct mužských a tři ženská družstva. Přijela i družstva z Vřesovic a Čeloznic, která v celkovém pořadí soutěže

mužů obsadila krásné druhé, resp. třetí místo. Prvenství a sud piva jako hlavní cenu si zaslouženě odvezl SDH Tvrdonice, který dosáhl vynikajícího času 18,93 sekund. Naopak obhájcem loňského vítězství Kobylí se nedařilo tak, jak by oni sami chtěli. Jejich také velmi pěkný čas 19,56 stačil tentokrát jen na nepopulární čtvrté místo. Ani Bořetice, ač nepatří k favoritům, se za své časy určitě stydět nemusely.

V tomto ročníku se podařilo něco nevídaného, náš SDH poskládal pro požární útok čtyři týmy! Soutěžili Bořetice-muži A, Bořetice-muži B, Bořetice-ženy a konečně Bořetice-Gumídci. Posledně jmenovaný tým si určitě zaslouží v tomto článku pozornost, protože byl složen ze samých starších pánů Bořečáků, kteří se obdivuhodně dali dohromady a přišli nás podpořit a protáhnout svá

těla. I když první pokus jim nevyšel, ve druhém si všichni sportovní „fajnšmekři“ přišli na své. Gumídci dokončili ve skvostném čase 52,41 sekund a zapsali se tak nesmazatelně do paměti všech diváků, protože téměř bez tréninku dokončit požární útok vyžaduje velkou dávku šikovnosti. A ta jim nechyběla. Nakonec obsadili čestné 13. místo. Děkujeme.

Pochvalu zaslouží také naše děvčata – hasičky, protože ta celou sezonu pilně trénovala a svůj výkon nakonec soustředila jen na jednu soutěž, na tu naši závěrečnou. A vyplatilo se. Hned při svém debutu obsadila vynikající třetí místo mezi ženami. Před soutěží na nich byla vidět velká tréma, která se ale při soutěžním výkonu nijak neprojevila a holky zdárně dokončily oba pokusy. Druhý pokus byl však o něco málo

lepší, a tak se jim počítal čas 32,66. Soutěž žen vyhrála děvčata z Poštorné s časem 20,40, druhé místo obsadily holky z Lanžhota s časem 21,86. Ani naši muži se mezi velmi tvrdou konkurencí neztratili. Bořetické „Áčko“ vytvořilo nový nejlepší čas Bořetic a vylepšilo ho o bezmála osm desetin sekundy na 23,20, což nakonec stačilo na deváté místo. „Béčko“ také nezůstalo pozadu a s výborným časem 24,18 obsadilo místo desáté.

Po celou dobu nám přálo i počasí. I když bylo poměrně chladno a ob-

lačno, tak deště jsme zůstali ušetřeni. Jen nás mrzí velmi slabá účast diváků z Bořetic a také účast představitelů obce. Na jiných soutěžích je běžné, že je nějaký vrcholný zástupce obce přítomen, aby přivítal soutěžící a na konci jim předával ceny. Nicméně pan starosta byl omluven, protože se nemohl dostavit z pracovních důvodů, a tak nám přispěl na ceny částkou 1.000,- Kč, za což mu patří velký dík. Poděkování také patří všem soutěžícím a rozhodčím za účast, všem divákům a také sponzorům, jmenovitě

firmě Manex, Vinařství Habřina; Kra-vihorské republiky za poskytnutí vín, Hostinci u Linhů, TJ Sokol Bořetice za půjčení hlavního hřiště a zázemí šaten, obecnímu úřadu, konkrétně Lucii Procházkové, DiS., a paní Janě Hluché za hlášení v obecním rozhlasu; Dagmar Popovské, DiS. za zdravotní dozor při soutěži a panu Zdeňku Hanákovi z Poštorné za funkci hlavního rozhodčího. Všem děkujeme a už teď se těšíme na příští ročník.

Za SDH Bořetice:
Bc. Jiří Michna

Obsazení soutěžních družstev SDH Bořetice:

Ženy:

Koš: Monika Knápková
Savice: Marie Zedníková
Stroj: Jana Marešová
Béčka: Romana Machovská
Rozdělovač: Markéta Michnová
Levý proud: Markéta Kuchyňková
Pravý proud: Daniela Michnová

Muži A:

Koš: David Mareček
Savice: Petr Zemánek
Stroj: Marek Polák
Béčka: Milan Foler
Rozdělovač: František Režný
Levý proud: Jan Michal
Pravý proud: Ing. Pavel Chrástek

Muži B:

Koš: Robert Šebesta
Savice: Pavel Kuchyňka
Stroj: Marek Polák
Béčka: Michal Dufek
Rozdělovač: Vojtěch Svoboda
Levý proud: Radek Újezdský
Pravý proud: Cyril Varadínek

Gumídcí:

Koš: Ladislav Langer
Savice: Vítek Chrástek
Stroj: Marek Polák
Béčka: Jaroslav Michal
Rozdělovač: Pavol Hikl
Levý proud: František Kobza
Pravý proud: Milan Škranc

Břeclavská hasičská liga

Břeclavská hasičská liga je celosezónní soutěž v požárním útoku družstev v kategoriích muži i ženy. Letos proběhl její druhý ročník, který měl osm kol. Každé kolo hostil jiný sbor, který byl přihlášený do BHL. Poslední kolo proběhlo u nás v Bořeticích (viz. článek „Druhá bořetická hasičská soutěž“). Naše SDH mělo stejně jako vloni přihlášeno jedno družstvo mužů. Celkově je potřeba říci, že kvalita soutěže má stoupající tendenci, což je nejlépe vidět na dosažených časech. V loňském roce stačilo, jak se říká „na bednu“, dvacet či jednadvaacet sekund. Letos tým, který nedosahoval času pod 20 sekund, neměl šanci v soutěži nijak výrazně uspět.

I bořetický tým mužů dosáhl v letošním roce velkého zlepšení, v

loňském roce byl náš rekordní čas na soutěži 25,52 sekund. Tohoto času jsme dosáhli v Poštorné. Letos se nám podařilo nejprve prolomit magickou hranici 25 sekund, ale zlepšovali jsme se dále. Na soutěži v Bořeticích jsme ustanovili osobní rekord na čase 23,20 sekund, což je oproti loňskému roku zlepšení o více než dvě vteřiny. Tento posun je obrovský, když si uvědomíte, v jak krátké době každý požární útok proběhne, a že náš sbor má jednu z nejslabších „mašin“ v BHL. Samozřejmě byly i neúspěchy, nepodařené útoky, špatné časy, ale to už k soutěžení jakéhokoliv druhu patří. Chtěl bych poděkovat celému SDH za velmi dobrou reprezentaci obce na všech soutěžích v PÚ.

Bc. Jiří Michna

Celkové pořadí BHL 2007

Pořadí:	SDH muži	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	Body celkem:	Body po odečtu:
1.	Poštorná	20	17	20	20	20	15	20	13	145	132
2.	Tvrdonice	0	20	9	15	17	20	17	20	118	118
3.	Kobylí	17	13	17	11	15	17	15	17	122	111
4.	Milovice	13	15	15	17	11	11	7	0	89	89
5.	H. Bojanovice	15	11	13	10	9	13	10	11	92	83
6.	Pasohlávky	9	9	0	13	13	10	13	15	82	82
7.	Lanžhot	10	10	11	9	10	9	11	8	78	70
8.	Bořetice	8	8	10	8	8	0	8	10	60	60
8.	Brumovice A	11	7	8	7	0	8	9	9	59	59
10.	Brumovice B	7	0	0	0	0	7	0	0	14	14

Pořadí:	SDH ženy	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	Body celkem:	Body po odečtu:
1.	Lanžhot	10	8	10	8	10	6	10	8	70	64
2.	Poštorná	6	10	6	10	8	10	8	10	68	62
3.	Milovice	8	6	8	6	6	8	6	0	48	48
4.	Brumovice	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Vína z Modrých Hor úspěšně konkurují celosvětovým značkám

Nevídaného úspěchu dosáhli a výborná ocenění si přivezli vinaři z Modrých Hor z mezinárodního konkurzu vín s názvem AWC Viena, jehož IV. ročník se uskutečnil ve dnech 13. – 21. srpna 2007 v sousedním Rakousku. Tato soutěž je svým významem druhou největší mezinárodní přehlídkou na světě.

Z České republiky se jí zúčastnilo 25

vinařských firem se 130 vzorky. Celkem Česká republika získala 10 zlatých medailí, 68 stříbrných (10 z nich putovalo do Modrých Hor) a 35 pečeti kvality, maximálně bylo uděleno 30% medailí z celkového počtu přihlášených vín do soutěže. Dohromady bylo přihlášeno cca 6 200 vzorků z celého světa.

Stále více konzumentů zjišťuje, že Modrohorská vína, tedy vína z Boře-

tic, Velkých Pavlovic, Vrbice, Kobylí a Němčiček, jsou kvalitou minimálně na úrovni zahraničních vín, a proto stále více preferují domácí produkci. Mnoho z nich navštíví některou z bezpočtu vinařských akcí a slavností, najde si svého favorita, a pak se stále vrací pro osvědčené víno – víno, které obstálo v celosvětové konkurenci, a jež má zároveň na dosah ruky.

Oceněná vína a vinařství na IV. ročníku mezinárodního konkurzu vín AWC Viena

Frankovka 2005	Rodinné vinařství Jedlička a Novák, Bořetice	Stříbrná medaile
Rulandské modré 2006	Rodinné vinařství Jedlička a Novák, Bořetice	Stříbrná medaile
Frankovka 2006	Stapleton-Springer, Bořetice	Stříbrná medaile
Svatovavřínecké 2005	Stapleton-Springer, Bořetice	Stříbrná medaile
Cuvée Baloun 2006	Radomil Baloun, Velké Pavlovice	Stříbrná medaile
Merlot 2006	Radomil Baloun, Velké Pavlovice	Stříbrná medaile
Rulandské modré 2006	Radomil Baloun, Velké Pavlovice	Stříbrná medaile
Zweigeltrebe 2006	Radomil Baloun, Velké Pavlovice	Stříbrná medaile
Aurelius 2006	Vinařství Mikulica, Velké Pavlovice	Stříbrná medaile
Rulandské bílé 2006	Vinařství Mikulica, Velké Pavlovice	Stříbrná medaile

Vinařům k obrovskému úspěchu blahopřejme!

Zdroj: www.wineofczechrepublic.cz

Karolína Bártová

Značka „SVATOMARTINSKÉ 2007“ prorazila i do bořetické Kraví hory

Tradice Svatomartinského vína vychází z dávného zvyku vinařů přitukávat si na svátek svatého Martina poprvé novým, mladým, jiskrným vínem. Sv. Martina bylo tradiční datum, kdy čeled' opouštěla sjednanou službu, dostávala mzdu a hledala si nového hospodáře, případně o rok prodlužovala dohodu se stávajícím. Také majitel vinice- šlechtic či zeman na Sv. Martina zasedl se svými vinaři, aby poprvé ochutnali mladé víno a společně zhodnotili uplynulou sezonu. Do té doby bylo přitukávání s mladým vínem zapovězeno.

Ochutnávání mladých vín patří k tradičním rituálům milovníků vína, kteří se již nemohou dočkat, až pozvednou sklenici svěžího moku z nové úrody lahodných hroznů z proslulých vinic. První mladá vína z Moravy a Čech jsou uváděna na trh v jednotný termín 11. listopadu pod značkou „SVATOMARTINSKÉ“.

Držitelem ochranné známky

„Svatomartinské“ je Vinařský fond ČR. Značka je využitelná všemi registrovanými vinaři v České republice, samozřejmě za splnění podmínek daných Vinařským fondem. Před uvedením na trh je každé víno posouzeno nezávislou komisí, která zhodnotí, zda senzorní parametry odpovídají požadované charakteristice. Pokud ano, má vinař právo užívat u vína známku „Svatomartinské“.

Hodnocení vín přihlášených k udělení značky „Svatomartinské“ proběhlo letos 31. října 2007 v Národním vinařském centru ve Valticích. Vína hodnotilo 14 zkušených degustátorů, držitelů mezinárodních degustátorských zkoušek, kteří hodnotili zda víno splňuje senzorní standardy Svatomartinského vína a zda nemá žádnou vadu. Hodnocení vedli Prof. Ing. Vilém Kraus, CSc., Ing. Josef Balík, PhD. a Ing. Ludvík Budín. Celkem bylo hodnoceno 178 vín, z čehož 144 bylo ohodnoceno

kladně a může užívat značku „Svatomartinské 2007“. Z toho je 64 vín bílých, 26 vín růžových a 54 vín červených. Odrůdové zastoupení: Veltlínské červené rané 11 vín, Müller Thurgau 53 vín, Modrý portugal 34 vín, Svatovavřínecké 41 a cuvée M. Portugalu a Svatovavříneckého 5 vín.

Bořetické „Svatomartinské“, jež je oprávněno oficiálně užívat ochranou známku specifického vína

Typ vína, odrůda, šarže, firma
Červené, Cuvée Modrý Portugal + Svav, 2/07, Rodinné vinařství Jedlička & Novák
Bílé, Müller Thurgau, 1/07, Rodinné vinařství Jedlička & Novák

Jak praví zkušený a moudrý vinař – Svatomartinská vína by měla být příjemné ovocné vůně a svěží chuti a neměla by se archivovat. Proto tedy ... na zdraví!

Zdroj: www.wineofczechrepublic.cz,

www.svatomartinske.cz

Karolína Bártová

Bowlingový turnaj v Bowling centru Velké Pavlovice

V sobotu 17. 11. jsme sebrali veškerou bořetickou, vrbeckou a kobylskou drobotinu a vyrazili jsme na bowlingový turnaj „O pohár otce Ondřeje.“ Že se nás sešlo opravdu hodně, dobře dokresluje to, že pánové a dámy vedoucí museli v autobuse kvůli nedostatku míst stát v uličce.

Na bowling jsme ale dorazili všichni zcela zdraví a mohli jsme se bez zbytečných formalit pustit do hry. Drobtinu jsme rozdělili do čtyř týmů, každému jsme přidělili vedoucího a otce jsme radši nechali „jenom“ fotit...

Hra byla opravdu napínavá a do poslední chvíle nebylo jasné, kdo nakonec zvítězí. Jisté bylo jen to, kdo zůstane poslední – můj červený tým se zcela propadl spolu s kuželkami někam pod dráhu a nebyl schopný ostatní týmy dohnat. Červení si z toho ale vůbec nic nedělali, a s pobavením sledovali zápolení o první místo. Strhl se velký boj mezi týmem modrých v čele s Františkem Mrázkem a týmem žlutých v čele s Mončou Hiklovou a Mílou Jakubcovou. A byl

to opravdu tvrdý boj. Koule i s dětmi litaly na všechny strany, ale kuželky zůstávaly klidně stát na svých místech. Nepomohly ani názorné ukázky paní učitelky Bukovské (vedoucí zeleného týmu), která ve snaze naučit děti správně házet hodila kouli opačným směrem, a povalila Peťu Otáhala z Kobylí. Naštěstí to přežil a v dalším kole dokonce trefil dvě kuželky!

Všichni jsme se pořádně lekli, když otec Ondřej odložil fotoaparát, s vervou se dral mezi děti a domáhal se taky jednoho hodu. Po mírném váhání nakonec svolil tým zelených a nechali otce házet. Kupodivu nikdo nepřišel k úrazu, a otec dokonce srazil všech deset. Nám skeptikům spadly čelisti až na zem a všechny týmy si žádaly, aby otec hrál s nimi. Ten se tomu ale elegantně vyhnul a chopil se toho, co umí asi nejlíp – zase fotil.

Po hodině hry, kdy nám obsluha nemilosrdně vypnula obě dráhy, zůstaly na monitoru svítit konečné výsledky. S přehledem vyhrál modrý tým v čele s Františkem Mrázkem. Radost měli obrovskou, a dokonce

nás nechali prohlédnout si získanou trofej.

V půl deváté jsme se vrátili na faru. Po vydatné večeři si děti uspořádaly

diskotéku a kolem desáté ulehly do svých spacáků. Nenechte se mýlit – ulehnout do spacáku neznamená usnout. A tak se stalo, že ti nejvytrvalejší si dokázali povídat až do tří do rána. Což je obdivuhodný výkon vzhledem k tomu, že budíček byl naplánován už na šest hodin.

Po snídani jsme si zahráli pár her v parku před kostelem, uklidili faru a vydali se splnit poslední bod našeho programu, mši svatou. Všichni kluci si odvážně navlékli rochetky a nastoupili v plné polní do ministrantské služby (tolik ministrantů jsme v kostele už dlouho neměli). Holky si nacvičily písničky a se stejnou vervou jako kluci doprovázely mši svým zpěvem. Po mši se děti rozprchly do svých domovů a myslím, že se ihned svalily do postelí a usnuly spravedlivým spánkem vítězů...

Verča Nováková

Z naší knihovny

V rámci celostátní akce Týden knihoven, jež se koná každý rok první říjnový týden, proběhly následující akce:

V pondělí 1.10. 2007 se uskutečnilo „Marmeládování“. Návštěvníci přinesli různé vzorky marmelád, jak klasické meruňkové, malinové, jahodové, tak novinky z josty, beztrnných ostružin a vinné želé. Zúčastnilo se šestnáct občanů a vládla veselá a družná atmosféra.

Ve středu v dopoledních hodinách proběhlo v knihovně pasování prvňáčků na čtenáře knihovny. Děti pasoval pan starosta Surman, a poté proběhla beseda a seznámení s knihovnou. Akce se účastnilo šestnáct prvňáčků s paní učitelkou.

Ve čtvrtek byla zahájena činnost čtenářského kroužku, který se schází ve čtrnáctidenních intervalech. Přišlo zatím deset dětí a mají zájem i další. Jsou to převážně děti 1.- 5. ročníku ZŠ Bořetice. Náplní kroužku je hlavně hlasité čtení a také jiné zájmové aktivity související s dětskými knihami.

Celý týden chodily na internet jak děti tak dospělí.

Byl to pěkný týden.

V pátek 9.11.2007 v 17 hodin byly v knihovně předány ceny soutěže v kreslení za školní rok 2006 / 2007. Účastnily se jí děti mateřské a základní školy. Všechny děti, které kreslily obdržely menší ceny.

Soutěžící na prvních třech místech obdrželi knihy a kalendáře. Připraveno bylo také malé pohoštění. Nejlépe vyhodnocené obrázky jsou k

vidění v naší knihovně.

Umístění dětí:

1.třída	1. Aneta Grůzová
	2. Iva Pazderková
	3. Aneta Bílská
2.třída	1. Jiří Buchta
	2. Andrea Punčochářová
	3. Tomáš Grůza
3.třída	1. Filip Paštika
	2. Patrik Chrástek
	3. Vojtěch Ševčík
4.třída	1. Kateřina Dufková
	2. Monika Dufková
	3. Ondřej Kocourek
5.třída	1. Lukáš Fridrich
	2. Barbora Barvíková
	3. Jakub Újezdský

Do budoucna chystá knihovna mnoho jiných aktivit a soutěží pro všechny návštěvníky knihovny, např. předběžně je počátkem prosince naplánovaná burza odepsaných knih.

Knihovna má vlastní webové stránky www.knihovnaboretice.wz.cz, na kterých jsou zveřejňovány všechny akce knihovny, fotografie a jiné zajímavosti související s děním v knihovně.

Výpůjční doba je i v dopoledních hodinách:

pondělí, úterý, čtvrtek od 8.30 do 11.00
ve středu od 16.00 do 19.00
v pátek od 17.00 do 19.00 hodin.

*Těším se na všechny stávající i nové čtenáře.
knihovnice Lenka Grůzová*

Připravujeme II. ročník Annenských dnů mladých - AnnaFest

Pokud vám ještě není úplně jasné, co to vlastně ten AnnaFest je, bude dobré, když si zrekapitulujeme I. ročník, který proběhl v Bořeticích 27. – 28. 7. 2007.

Počáteční myšlenka nějakého setkání mládeže před tradiční poutí ke sv. Anně se zrodila v hlavě otce Andrzeje začátkem roku 2007. Ovšem samotná myšlenka nestačí, a proto přišla na řadu bořetická mládež, která se rozhodla tento jistě odvážný nápad zrealizovat. A že to byla fakt makačka...

Největším problémem se ukázalo zajistit v tak krátkém čase přednášející a účinkující. Obvolali jsme asi pětadvacet známých křesťanských kapel, které nám postupně s omluvami odříkávaly. Sehnali jsme kolem patnácti známých odborníků z různých oblastí, kteří by byli ochotní udělat v rámci AnnaFestu nějaké přednášky, ale i ti nám postupně z různých důvodů selhali. Problém byl i sehnat scholky, které by měly zájem účinko-

vat na soutěžní přehlídce. Všechny tyto problémy jsme překonali a zůstala nám banda odvážlivců, kteří nás nezklamali a opravdu dorazili – křesťanská rocková kapela Eliata (večerní koncert), P. Roman Kubín (přednáška o společenství), P. František Kuběna (přednáška o misiích), P. Zdeněk Fučík (přednáška o hlásání Krista v dnešní době), Capoeira Floreios Hodonín (workshop capoeira), skauti z Veselí nad Moravou (workshop pro děti), scholky z Hodonína, Kobylí a Vrbičky, a Loutky bez nitek.

Sešla se hromada lidí, kteří byli ochotní přiložit ruce k dílu, oblékli si na sebe červená trička s nápisem „pořadatel“ a s chutí se pustili do práce. Někteří se starali o pohodlí hostů, jiní stáli na křižovatkách a směřovali návštěvníky ke kostelu, děti ze společenství Světýlko si vzaly na starost poutní čajovnu TeA v parku před kostelem.

AnnaFestu účastnil i pan starosta

Václav Surman a spolu s otcem Andrzejem předávali ceny účinkujícím.

Poutníků nepřijelo mnoho, ale ti, co přijeli, přijedou znovu a vezmou s sebou další. Všichni byli moc nadšení a víc než slovy to vyjadřovali svými úsměvy a zářícíma očima.

Podle slov pořadatele číslo 148, jehož celý článek si můžete přečíst na internetových stránkách farnosti, to byly „dva krásné dny, kdy se střídala hektičnost pořadatelského údele s chvílemi, kdy se mi zdálo, že Bůh sedí na té volné židličce vedle mě.“

26. – 27. července 2008 nás celý tento kolotoč čeká znovu. Už teď plánujeme, sháníme a pracujeme na tom, abychom v Bořeticích mohli přivítat davy mladých křesťanů a nabídnout jim krásné společenství. A vás všechny samozřejmě zveme taky!

Více informací o AnnaFestu najdete na stránkách naší farnosti www.boretice-farnost.cz.

Verča Nováková

Pěší pouť do Mariazell

(z vyprávění obyvatele z rodiště paní Marty Langerové)

Denně jsme svědky toho, jak rostou výkony špičkových sportovců, ať již zdokonalováním speciálních tréninků, životosprávou či super výbavou. Jak se ale dívat na předky, kteří neměli nic společného se sportem a vydávali se na daleké společné poutě, které dnes považujeme spíše za extrémní výkony?

Skupina dobrodruhů z Blažovic a okolí, vedená otcem Janem Nekudou, se rozhodla svoje představy o dlouhých pěších poutích upřesnit a jednu takovou uskutečnila. 25. srpna 2003 se šestičlenná skupina vydala na pěší pouť do Mariazell, vzdáleného asi

300 km, na pomezí Dolnorakouska a Štýrska. Na tuto čtrnáctidenní pouť se vydávali naši předkové pravidelně po žních a poslední záznam o ní je více jak 100 let starý. S plánem cesty jsme neměli větší starosti, protože program poutě podrobně popsal blažovický rodák Šebestián Kubínek a my jsme jej chtěli následovat. Víc práce představovaly pokusy otce Jana o navázání kontaktů se všemi farami, kde se poutníci tradičně po cestě uchylovali k odpočinku či přenocování.

Putování začínalo tradičně slavnou mší sv. v Brně v kostele u sv.

Jakuba, odkud procesí vyprovázelo poutníky až za hranice města. Naše pouť začala na Petrově, odkud jsme nastoupili (bez slavného doprovodu) na první etapu – ke kapli sv. Pelegrina u Ořechova. Již na první zastávce se ukázalo, že jsme nabrali výrazné zpoždění, a že se bude muset putovat daleko ostřeji. I tak končily etapy pravidelně za tmy a krátké zastávky v průběhu dne stačily sotva na pojezení zásob a úpravu výstroje. Jediná větší zastávka, spojená obvykle s návštěvou poutního místa a mší svatou, sloužila k setkávání s doprovodem

vozidlem, takže nebylo nutno nosit na zádech více než to nejnnutnější. Nocování ve spacích pytlích bylo předem dohodnuto na farách nebo farních zahradách ve stejných místech jako za časů Šebestiána Kubínka.

Tak jsme zakusili, že jediný slušný odpočinek zažili poutníci šestý den v Mariazell mezi různými pobožnostmi. Odtud se bezprostředně vydávali na ještě delší zpáteční cestu, zatím co my jsme se již vraceli různými povozy. Nezbyvá než se sklonit před řadovými poutníky. Když si uvědomíme, že z naší nevelké skupiny absolvovali beze zbytku onu polovinu poutní cesty pouze muži (ne bez sportovní trénovanosti) - dvě ženy doputovaly do Mariazell s částečným využitím doprovodného vozidla - i tak o různá opotřebení nohou nebyla nouze. Též představa blátivých cest a mizerného počasí, se kterým museli poutníci také

počítat, nám nepřidávala sebevědomí. Přesto mohou být pro člověka zvyklého na celodenní poctivou práci a trochu sebezapření problémem pouze dobré boty. To ostatně věděli i staří poutníci a od rakouských hranic vraceli ty, kteří nebyli na cestu připraveni.

Jak naši předkové trénovali? Jeden blažovický rolník spočítal, že při zoraní hektaru půdy nachodil v měkké brázdě 40 kilometrů. Nachodili se při setí, hnojení, kosení, hrabání... od rána až do večera. Tovární dělníci chodili pěšky do Brna, ženy chodily prodávat máslo s putnami na zádech, děti musely pomáhat kde se dalo, a tak trénovanost nechyběla.

Pro ty, kteří cestu zvládli, byla pouť aktivní dovolenou, na kterou se nezapomíná. I my jsme prožívali totéž co Šebestián Kubínek, když jsme jeho pozorování a nadšené chvalozpěvy pravidelně srovnávali s našimi dojmy

z jednotlivých úseků cesty. Dospěli jsme k závěru - hory zůstaly horami, čisté řeky čistými řekami, neobydlené kraje a hluboké lesy již ale nejsou. Kde viděl Kubínek horská políčka se zemědělskými plodinami, jsou dnes jen řádně udržované pastviny. I to, jak kde příroda chválí svého Tvůrce, každý cítí sám po svém.

Jak zní závěrečné doporučení účastníka? Rozšlápněte si předem slušné boty a zvykněte si opět trochu chodit pěšky. Pak vám postačí jen něco málo sebezapření a příště se do Mariazell můžete vydat také. Zvláště, když se po trase spolu s vámi bude pohybovat doprovodné vozidlo, podobně jak tomu bývalo dříve a bylo i v našem případě. Navíc se dnes snadno přivolá „první pomoc“ mobilem.

Tak co, vydáte se příště také?

Jan Kašpařík

Beseda s nejstaršími spoluobčany a výstava vánočního pečení

Na sobotu 15. prosince připravila kulturní komise tradiční setkání našich seniorů s představiteli obce. V programu vystoupili žáci ze základní školy, naše zpěvačky, k poslechu zahrála cimbálová muzika Logan.

„Babičky a dědečkové“, kromě pohostění a kalendáře od obce, dostali také na zpříjemnění vánoční atmosféry svých domovů malé keramické svíčky. Vyrobili je pro ně školáci v keramickém kroužku ve školní družině. Každý sví-

cen je malým originálním uměleckým dílem tvořený dětskýma rukama jako přání a poděkování těm, kteří pro naši obec udělali spoustu práce.

Členové kulturní komise dále připravili po zdařilém jarním „buchtobraní“ ochutnávkovou výstavku vánočního pečení, na které se sešly

vzorky vánočního pečiva od 35 hospodyněk a možná i hospodářů. Na výstavce jsme napočítali přes 100 druhů vánočního pečiva.

Děkujeme všem, kteří se svými ukázkami vánoční přehlídky zúčastnili.

*Alexandra Cimbálková
předsedkyně kulturní komise*

Výstava

Beseda

Adventní koncert

Vánoční atmosféru umocnil adventní koncert duchovních písní, árií a varhanních skladeb z díla G.F. Händla, W.A. Mozarta, A. Dvořáka a jiných světových mistrů, který uspořádala obec ve spolupráci s Římskokatolickou farností v Bořeticích v předvečer třetí adventní neděle v našem kostele. Předskokany oficiálního programu byl chrámový sbor Deo Gratias.

I když tento typ kulturního vyžití je jistě pro většinu našich občanů nezvyklý a pro mnohé to byl první koncert vážné hudby, kterého se zúčastnili živě, účast na koncertě přiměla určitě k zastavení se v předvánočním shonu a k zamyšlení nad celým uplynulým rokem.

Pořadatelé děkují všem, kteří dobrovolným vstupným přispěli na opravu kostela.

JUDr. Jana Zemánková, místostarostka

Obec Bořetice
za přispění podnikatelů
pořádá v sobotu 12. ledna 2008

TRADIČNÍ PLES

K tanci a poslechu hraje
DH Bílovčanka.
Začátek v 19:00 hodin

Předtančení:
děti z MŠ Bořetice
mažoretky z Klobouk.

Srdečně všechny zveme.

Zároveň touto cestou prosíme naše
podnikatele o příspěvek do tomboly.

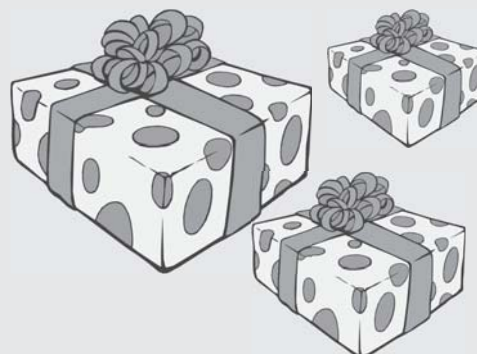
Evidence darů obci

Protože se množí dotazy občanů, jak je nakládáno s dary, které obci v minulosti darovali, rozhodli jsme se, že provedeme jejich evidenci. Dosud se žádné záznamy o takto věnovaných darech našich občanů a rodáků na obci nevedly. Tuto evidenci chceme provádět tak, že každý dar, fotografie, krojová součást, atd. bude vyfotografován, tuto fotografii přeneseme do evidenční knihy a k ní přepíšeme, jméno dárce. Evidence darů bude samozřejmě vedena pod jednotlivými evidenčními čísly, kterými budou označeny i darované věci. Prosíme proto všechny naše občany i rodáky, kteří mají zájem na tom, aby i naši potomci věděli, kdo, co a kdy obci daroval, aby nám své dary znovu ohlásili a případně již darované věci identifikovali.

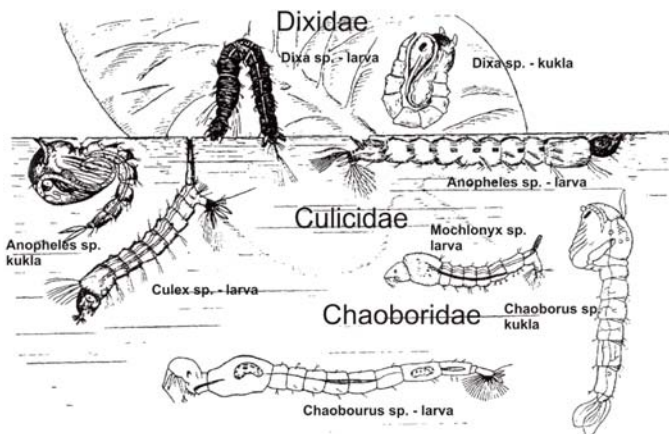
Dar na Bořetické listy

Cyril Pazderka, Praha	1 000,--Kč
Jaromír Grůza, Mikulov	500,--Kč
Marie Dráždilová, Bořitov	1 000,--Kč
Josef Jachim USA	1 500,--Kč
Ing. Josef Juras, Ostrava	500,--Kč
Jiřina Kupská, Brno	200,--Kč
Jan Machač, Brno	500,--Kč

Všem mockrát děkujeme.

Komáři – skuteční a domnělí

Patrně každý dospělý člověk je přesvědčen, že komára bezpečně pozná, ve skutečnosti to však není tak jednoznačné. Spolehlivě poznat komára není pro laika tak jednoduché, jak by se mohlo na první pohled zdát, a proto dochází často k záměně. Za komáry jsou často mylně považovány některé jiné druhy především dvoukřídlého hmyzu. Velmi podobnou stavbu těla mají zvláště komárci (Dixidae) a koretry (Chaoboridae). Příslušníci obou skupin jsou s komáry příbuzní a byly s nimi řazeny až do poloviny 20. století do společné čeledi Culicidae.

Larvy komárců (Dixidae) obývají stinná místa v tišinách menších až středních potoků, kde žijí v povrchové blance vody, na kamenech, spadáných větvích a listí. Některé druhy preferují menší stojaté vody tůň a rybníčků. Živí se sběrem detritu z povrchové blanky vod. Jejich kukly jsou pohyblivé a podobají se kuklám komárů.

V tůňích lužního lesa se běžně setkáváme s larvami rodu *Mochlonyx* (koretrovití – Chaoboridae), které nacházíme na jaře v periodických tůňích často společně s larvami komárů. Svou tělesnou stavbou se komářím larvám značně podobají. Jsou průhledné, vzácněji mají nažloutlou barvu, oči jsou černé. Tykadla jsou přizpůsobena k uchopení kořisti. Na rozdíl od komárů se vznášejí ve vodě ve vodorovné poloze. Jsou dravé. Živí se drobnými vodními živočichy (perloočky, buchanky ..), pravděpodobně i larvami komárů. Také kukly koretrovitých se podobají komářím kuklám. Dospělé koretry i komárci mají s komáry velmi podobnou stav-

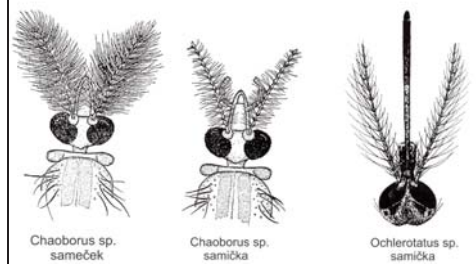
bu těla a jsou s nimi často zaměňovány. Jejich samičky se neživí krví obratlovců a člověka nenapadají

Pakomáři (Chironomidae) jsou druhově nejbohatší čeledí vodního hmyzu. U nás je známo více jak 1 000 druhů. Jejich larvy žijí často ve velkém množství

ve vodách různého typu, zřídka v bahně, hnoji, nebo kompostu. Ve vodě se často významně podílejí na samočisticích procesech a jsou důležitou složkou potravy pro řadu vodních živočichů. Imaga mají zakrnělé ústní ústrojí. Za velké komáry jsou někdy pokládány i tiplice (Tipulidae). Ve srovnání s komáry jsou dospělé tiplice poměrně velké. Délka jejich těla se pohybuje většinou od 10 do 30 mm. Jejich larvy se vyvíjejí rovněž ve vodě, vlhké půdě nebo humusu a živí se rozkládajícími se zbytky rostlin, dospělé larvy i kořinky a části rostlin. Přes velmi podobnou stavbu těla lze příslušníky všech těchto skupin odlišit od komárů snadno podle stavby ústního ústrojí, které nemají, na rozdíl od nich přeměněné v bodavý sósák.

Dalšími skupinami, které jsou někdy chybně považovány za komáry jsou pakomárci (Ceratopogonidae) a muchničky (Simuliidae). V obou případech se jedná o drobné mušky, které člověka velmi agresivně napadají a často citelně bodají. Oproti komárům však mají mnohem zavalitější tělo.

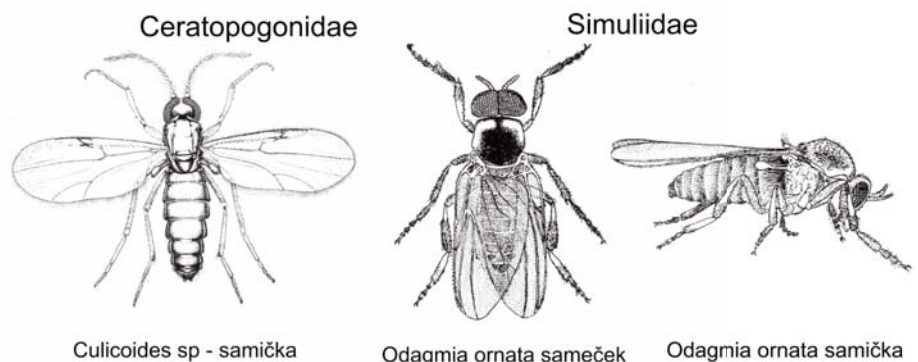
Tělo pakomárců je drobné, dlouhé obvykle 1 – 3 mm, na rozdíl od komárů je obvykle krátce zavalité. Rozmnožuje

se na vlhkých stanovištích, jako jsou pobřežní části potoků, vodní nádrže, periodické tůně, lesní hrabanka, dutiny stromů apod. Dospělí vytvářejí v podvečerních hodinách a za bezvětří roje, které mají usnadnit setkání jedinců různého pohlaví. Po kopulaci samičky vyhledávají hostitele, na kterém sají krev. Během dne mají většinou 2 aktivity, první výrazně větší v podvečerních hodinách se může za vhodných podmínek protáhnout až do noci a slabší ranní. Ve dne jsou samičky aktivní jen u některých druhů. Jsou citlivé na proudění vzduchu, a proto při rychlosti větru nad 2 m/s aktivita většinou výrazně klesá nebo dokonce ustává úplně. Přes den se ukrývají na chráněných místech jako jsou například koruny stromů, keře, hustá vegetace apod.

Rovněž muchničky jsou většinou drobných rozměrů a jsou spíše zavalité. Délka jejich těla se u našich druhů pohybuje obvykle v rozmezí mezi 2 – 5 mm. Jejich larvy se vyvíjejí v tekoucích vodách, kde jsou přichyceny na kamenech, vodních rostlinách a jiných předmětech. Samičky napadají člověka ve dne a jsou mimořádně agresivní. Na rozdíl od komárů nenapadají svého hostitele v interiéru.

RNDr. Oldřich Šebesta

Řemesla a řemeslníci v Bořeticích

Do roku 1936 sme bývali na starej chalupě stařečků Dufků pod kostelem. Strýc Václav, tatínkuj bratr, tenkrát eště svobodnej, tam měli kolářskou dílnu. Byla dost veliká, okolo zdi byly ponky a v prostředku stála pila pásovka a po stěnách byly police s náradím – pilky, sekerky, dláta, hoblíky, poříze, kladiva, vrtáky, se vším, co bylo potřeba na opracování dřeva. Dřevo bylo na dvoře, pod šopů, aj na mlatě pěkně uložený a venku před dílnů byly březový sňety s bílů kůru vysoký do takovýho kužela postavený. Strýc Václav mistr kovářskej nosili zelenů zástěru s laclm, v ruce měli metr a tužku za uchem a měřali, kreslili a dřevo řezali. Dělalí hlavně selské voze koňma a kravama tažený. Kolik práce dal takovej vůz po částech dělanej, zkusím to vyjmenovat. To byli čtyři kola, růzvora, rozpona, klanice, lušniska, oje, váhy brdečka, šlajfa a fasuňk, spodnica, dvě bočnice, dvě čela, sic a na svátečním vozy býval ještě longoš. To všecko muselo být udělaný perfektně, aby to štyovalo, jak říkali strýc. Potom všechny ty části novýho voza naložili na vůz a s krávů ho zavezli do kovárně za humna, tam byli kovářem Jan Petrássek – říkalo se K Janíkovi. Mistr kovář ho řádně okuli a teprve potom byl vůz hotovej. Na to musí být kolář a kovář, jeden bez druhýho by vůz neudělali.

V dědině měli kovárnu Ladislav Chrástek, tam jsem chodívali často s radliců: „Pane mistr, já nesu na kut radlicu, tatínek pojedů zítra ráno orat.“ Akorát kuli koně na dvoře. Hospodář ho drželi za uzdu a kluci, tovaryš a učeň mu drželi nohu, nechcel stát, kmásal sebů a mistr ho podkúvali. A přitem klukom ukazovali jak se to dělá. Kopyto řádně očistit, orašplovat, nasadit podkovu, přibyt kovářskýmá hřebíkama, aby pevně držela a přitem, aby mu kopyto neporanili, co by dělál hospodář s chromým koněm. Eště štulny našrůfovát a kobylka je obutá na jednu nohu. Eště ty tři. Tam bylo moc práce a pan mistr byl na kluků moc přísněj, nesměli ani chvílku za-

hálet. Museli ukovat podkovi a kovářský hřebíky, tech bylo pořád potřeba a to byli enem drobnosti. Jinak se tam dělali pluhy, brány, oborávačky – šintovačky ruční aj hrubý pro potahy, opravovali se tam veškerý hospodářský stroje. Už ani nevím co všechno se tam dělalo. Tak si mistra kováře pamatuju u kovaldiny jak těžkým kladivem bušiju do toho žhavýho železa tak lehko, enem tá kovadlina zvonila, v koženej zástěře, upocenej, začerněnej ale pořád v tempu, ale když šli v nedělu do kostela ze svoji ženu posvátečne, jaká to byla změna na pohled.

Klempířství bylo u Skalků naproti luže (jak je autobusové nádraží). Pan táta Skalka zpravovali díravé hrnce, misky – kuchyňský náčiní a dělali měděné kotle na vaření trnek. Jejich syn Pavel Skalka taky klempíř, měli dílnu, jak je zdravotní středisko, tam se dělali konvy na šlíchání vinohrada, rýny na střechy, zkrátka veškerý klempířský práce. To už byla taková menší fabrika.

Mistrem bednářem v Bořeticích byli strýc Vincek Šebesta. Dělalí sudy, bečky na víno, kadě, lejty škopky, veliký potny na nošení hroznů, putýnky, nálevky atd. Při tem měli hospodářství pole, a kus vinohrada. Strýc Vincek nepokazili žádněj špás. Jednů v hody až na třetí deň v úterý to drživali staří stárci a on byl sklepníkem. Mladí stárci jim propůjčili šmukáře, fedra, kordule s pantlama aj stárky nastrójený v bílých sukňách a v tureckých šátkách. A bylo sólo – staří stárci, muzikanti hráli valčík – sen lásky, jak pěkně se jim tancovalo a jak byli hrdí a ve slávě. Mladí stárci jim zavdávali víno v malých sklénečkách na tácku. Naráz se na sóle objevili sklepník strýc Vincek v bílej zástěře, šmukáč s rozmarýnem a v ruce nesli novů putýnku plnů vína. To bylo překvapení, muzikanti jim zahráli tuž a strýc Vincek nabírali skleněným džbánem víno z putýnky a zavdávali na sóle a všeckým okolo. A bylo tam řeči a smíchu, všeci se bavili. Došel za-

nama mladej stárek a povídá: „Strýcu, ale to víno nebylo ze stárkovskýho sklepa,“ „ne to bylo z mojeho.“ povídali strýc Vincek.

Stolaři byly dva, strýc František Hajda a strýc Martinec u Mlýna, dělali nábytek, jakej kdo potřeboval. Harmary, harmarky, stole, židle, lavky, lůžka, police, skichy na obilí, truhle na můku – můčnice, ale dělali aj truhle do hrobu. Tak mistr stolař byly mezi prvniama, kteří došli do domu smutku, aby si nebožtíka změřali a pozůstalým podali ruku se slovamá soustrasti: „Bůh Vás potěš ve vašim zármutku.“ A pospíchali dom, aby hotovou truhlu dovezli co nejdřív.

Ševci tenkrát v Bořeticích byly taky dva, strýc Josef Šebesta a pantáta Podešť. K nim jsem nosívala boty na opravu. Když jsem byla menší, tak mě to nevadilo, ale až už jsem byla takovej výrostek, tak už jsem z těma botama nechtěla chodit. Jednou mě maminka povídaly: „Musíš zanést tatínkovi sváteční boty aby je do soboty opravil.“ A já jsem začala bečet: „Takový boty s holýnkama, jak trůby od kamen ani se do kabele nevlezů a já s něma mám jít přes celů dědinu.“ Bývali jsme u Vrbice a ševci oba až u kostela. „Zanes ich tam musíš, dostala bys“. Co mě zbývalo, vzala jsem boty a šla. Docházím k Floriánku a v dědinu u Čacíkového kluci: „Vašek co tam u nich slůžil, Franta, Jenda, Drahoš no tam já nepůjdu. To radši okolo humen, ať je tam blata kolik chce. Dojdu k Čacíkověj stodoli a tu se otevřu vrata a kluci všichni mezi něma: „Tak tys nás chtěla obejít, tak to teda ne,“ a smíli se huby měli od ucha k uchu, bylo mě haňba a zlost sem na nich měla, ale šla jsem furt ani sem se neohlídala. Boty jsem nesla k Šebestom, protože jich strýc Jožka šili. Měli aj učna šikovnýho, tak jsem si myslela, kdyby tam aspoň dnes nebyl. Aj k Podešťom jsem nosívala boty spravit pantáta už byli starší a učně neměli. Šijávali sváteční boty děvčatom a tetičkám ke kroju – sometky.

Krejčíři byli čtyři. U našeho pantáta Mikuláš Damborský, v dědině kousek za floriánkem strýc František Surman v půli dědině Cyril Petrásek a pantáta Augustin Grůza pod kostelem, už byli starší a brzo umřeli. Cyra Petrásek mladší svobodně šikovně krejčí, ten co má pamětní desku na staré škole, za druhé světové války odešel z domu a už se nevrátil, strýc František Surman onemocněl a taky umřel. Ostali jenom pantáta Damborský a taky už byli starší. Potom se přiznal do Bořetic mladší krejčí, jeho žena mu pomáhala se šitím a tak vzniklo nové moderní krejčovství u Havelků.

Švadleny byly: tetička Anna Šumberáková pod kostelem, tetička Lidmila Jurasová v dědině, a na našem konci tetička Veronika Grůzová, tá mě šili šaty na hody, kordulu, rukávce, suknu a fjerťochy. Tyto tři švadleny šili jen selské šaty – kroj. Na obecní hospodě co za války vyhořela, byl obecní špitálek, a tam bývali u Beranů. Babička Beranová byla švadlena a jejich dvě dcery taky, teta Bětuška a teta Elči a ty šili zas pro paničky. Ale aj panský košili šili, tenkrát mužský košele byly selský, ty se šili doma a panský z límečkem, ty se nosili ke švadleně ty šili babička Beranová. Šicí stroj měli u okna z kterého bylo vidět na panské dvůr když bylo teplo měli okno otevřené a někdy si zpívali pěkně dvojhlasně. Za nějaký čas se odstěhovali. A když se lúčili babička Beranová vzpomínali: „co jsem se těch košil tady našli že by jich ani na panské vůz nesebral“, a plakali.

Potom tech mladých švadlen bylo několik vzpomenu jednu z nich. Božku Kuchyňkovou za svobodna a už tenkrát to byla paní mistrová. Děvčata se u ní rádi učili, chteli umět šít tak jak ona pěkně pečlivě, aby to všem slušelo. My když jsme si tam nesli šít šaty, tak jsem říkali že jdeme k Boženě. Dnes paní Švástová.

Stařenka Kobzová byla věnčářka. S umělých květin pletli děvčatům hrubý věnce – kotůče aj mladý zelenobílý věnečky ke krojům a voničky

na podvazadla na rukávce a na svíčky, když jsme šli k prvnímu svatému přijímání. Chlapci dělali vonice na klobůky šmukáče, voničky na fedra a na kordule k hodom. Říkávali: „Já to ráda dělám a ráda tech mladých vidím, když sů nastrójený.“ Stařenka měli jenom jednu nohu beztaky trpěli, a když umřeli, potom se už jezdilo pro věnce a vonice do Klobouk.

Pekařství bylo u Springerů a u Borokvců. Pekaři kromě jiného pečeli lidom chleba a ten se musel den předem opovědět. Večer se na nátětek – to byly suchý dropky z těsta od předešlého chleba, se nalývalo vlažnej vody a nechal se vykysat kvásek. V noci se zadělalo na chleba. Kvásek – žitná múka, sul, kmín, a vlažná voda – z toho se vymísilo těsto, aby do rána nakysalo. Ráno se těsto naváleželo, vyhnětlo a udělali se gulatý pecny nebo podlúhlý štryle a vložili se do pomůčené slaměnky, aby zas nakysali. Na slaměnku maminka uvázali kousek barevné šňurky a na těsto udělali šampelků kolečka, aby se to nepopletlo. Do osmi hodin ráno musel byt chleba v pekárni. Od osmi hodin už se sázelo. Pekaři pekli koláče na svatby a hody, koláče upečené v peci byli daleko lepší jak upečený doma v trůbě.

Řeznictví měli pantáta Otáhal. Bývali vedle nás, vedle té kolařské dílny. Prodávali maso, klobásky, točené buřty aj tlačenkou, jitrnice, špek, každé si mohl vybrat co chce. Bylo u nich pěkně, čisto všecko bílý, panímáma měli bílej šátek a bílů zástěru a vonělo to tam uzeninama až se sliny sbíhali. Tak jsem si myslela, ty jejich děcka, ty se mají, možů se najíst buřtů kolik chců.

Zedníků bylo v obci několik, vzpomínám na strýca Václava Kadleca a strýca Karla Šebestu, ti u nás stavjeli. Zedníci dílnu nepotřebovali, vzali si šufan, žicu, zednický kladivo, vingl a závaží na šnurce, a vodní váhu, strčili to do měcha a šli na stavbu. A když byla glajcha, opantlili majku a aj si

zazpívali.

Strýc Komosný v dědině stavjeli kachlový kamna, všelijaký. U nás v kuchyni stavili bleděmodrý s kopkú a navrchu té kopky byla bílá ozdoba, aj ty správy okolo tech kachlí byla zalíčený bílý, tak ty kamna byly pěkně. Na zadní straně tech kamen, byl od zemi výklenek na polínka, říkalo se tomu peklo. A mě se zdálo, že by ten čert mohl tam od tama vylézt.

Holič byli pan Jan Kratochvíl a holírnu měli vedle Springerových obchodu. Měli aj hospodářství, práce měli dost, každú sobotu nebo před svátkama byla holírna plná strýců a mládenců. Byli u nich dva učni a ti jim dost pomáhali. Bylo tam rádio, noviny, a řeči vědělo se všechno co se v obci událo zkrátka zpravodajství všeho druhu ani humor tam nechýběl. Proto se tam rádo chodilo.

Sedlářem byli strýc Josef Juras, dělali na dráze, ale měli aj sedlářskou dílnu, dělali koňský i kravský postroje – chomůty a různý sedlářský práce a opravy.

Tesaři v Bořeticích byli tenkrát dva Františci Dufci, naši tatínek a strýc Franta (Vinopák), to byli eště svobodnej. Pamatuju si jich, jak opravovali střechu na kostele a jak byli obá vysoko.

Kuchařky, co vařivali na svatbách tech bylo několik. To se vařilo doma aj pro sto lidí a na to už musela byt zkušená kuchařka. U nás na svatbě vařili tetička Františka Procházková ke spokojenosti všech svatebčanů. Byli sme s něma rodina.

Jedinečná cukrářka přivdaná do Bořetic, byla a je paní Františka Hemplová. Paní Františko, to by musel byt dlouhý stůl přes celý Bořetice, aby se ty dorty tak krásně nazdobený a všechno to cukroví co jste napekla, na ní poskládalo, to by byla výstava na ňu by jsme šli všeci.

Panímáma Švejdová porodní asis-

tentka – babka, spíš babička dobrá a moudrá. Jejich práce – posláni mezi řemesla snad ani nepatří vždyť to byly vlastně doktorka. Kolika dětem a maminkách pomohli v tej chvíli nejtěžší. První nás na svět přivítali, okupali, oblíkli, zamotali do peřinky a podali nás mamince. Každýho nás doprovodili ke křtu svatýmu a kolikrát byly aj kmotřenků, protože někdo ani kmotrů neměl. Panímáno Švejdomá, jak vám poděkovat, když už jste na věčnosti, tak aspoň za všechny a za

všecko pánbůh zaplať.

Pantáta Valenta byli knoflíkář. Dělalí perleťové knoflíčky ze škeblí. Měli na to takovej stroj šlapací, na něm knoflíčky razili brúsili a vrtali do nich dírečky. Hotový knoflíčky přišívali na obdélníčky z tvrdého papíru na každej dvanáct kusů – jeden tucet. A ty škeble sbírali okolo řeky Dyje, tady okolo Svodnice nebyli. Takovů mravenčí práci dělali, jaků museli mít trpělivost. Bývali v Padalíkovej uličce, okolo jejich chalupy jsme chodili do

škole.

Malíř pokojů a natěrač, Jan Fišar řeklo by se řemeslo jak každý druhý ale byl to mistr umělec.

Jak vyzdobili Bořetickéj kulturní dům, když v něm namalovali šohaja a děvčicu v Bořeckým kroji aj s koňmi tak doopravdy aj po Bořecku. Pane mistr, to je dar od Vás na památku všem Bořeckým občanom, protože ste měli Bořetice rádi. Pane mistr – děkujeme.

Jarka Veselá

Víte, že ...

- v měsíci září až listopadu byl firmou Renostav Hustopeče kolem kostela vybudován odvodňovací kanál
- na faře bylo firmou pana Varmuži z Vrbice opraveno ústřední topení
- naše fara není vůbec neobydlená, schází se zde několikrát týdně děti ze Světýlka a zpěváci z Deo Gratias
- při opravách kostela i fary děkujeme obci Bořetice za finanční podporu a panu starostovi Václavu Surmanovi za dohled, technickou a administrativní pomoc
- kdo se chce u nás účastnit mše svaté, má se možnost na našich internetových stránkách www.boretice-farnost.cz dozvědět, kdy a s jakým úmyslem jsou mše slouženy v tomto pololetí, služby lektorů, rozpis a plánování týdenních úklidů a další informace
- velmi bychom přivítali vaše příspěvky na naše internetové stránky
- posledním dnem církevního roku, 1. prosincem 2007, skončil Rok brněnské diecéze, která byla založena roku 1777
- 12. května se Bořetičtí s otcem Andrzejem zúčastnili děkanátní poutě děkanství hustopečského do katedrály sv. Petra a Pavla spolu s břevclavskými, mikulovskými a rosickými farníky
- vydařená pěší pouť spolu s Kobylyskými do Žarošic vedená naším otcem Andrzejem a otcem Markem Dundou z Vranova se bude příště opakovat v tomtéž termínu, tj. v den státního svátku 8. května 2008
- 2. února 2008 se uskuteční v kobylyské Sokolovně I. Farní ples našich tří farností, kam jste všichni srdečně zváni

Společenská kronika

Narození:

18. 07. 2007 Kristýna Babáčková, čp. 422
 25. 07. 2007 Tomáš Matejovič, čp. 310
 27. 07. 2007 Richard Ševčík, čp. 24
 13. 08. 2007 Adéla Folerová, čp. 306
 25. 08. 2007 Šimon Buchta, čp. 210
 11. 10. 2007 Sofie Ručková, čp. 71

Sňatek uzavřeli:

22. 06. 2007 Tomáš Šťavík, čp. 394
 Jana Burianová, čp. 394
30. 06. 2007 Dagmar Komárková, čp. 242
 Petr Sedlář, Hodonín
09. 07. 2007 Ota Ševčík, čp. 24
 Barbora Pančochová, čp. 24
08. 09. 2007 Ilona Zemčíková, čp. 353
 Miroslav Jangl, Vrbice
29. 09. 2007 Dana Kornutová, čp. 19
 Petr Karlík, Dolní Dunajovice

Jubilanti:

- 70 let
 19. 07. 1937 Anna Herůfková, čp. 396
- 75 let
 06. 08. 1932 Zdenka Bedřichová, čp. 406
 30. 08. 1932 Marie Kočaříková, čp. 400
 01. 09. 1932 František Ručný, čp. 4
 14. 10. 1932 Jan Petrásek, čp. 283
 04. 12. 1932 Marie Šafaříková, čp. 376
 05. 12. 1932 Marie Hrabalová, čp. 413
- 80 let
 04. 10. 1927 Václav Grůza, čp. 354
- 85 let
 16. 07. 1922 Jindřiška Kadlecová, čp. 252
 18. 08. 1922 Ludmila Jakubcová, čp. 32
 30. 12. 1922 Anna Staňková, čp. 251
- 91 let
 30. 12. 1916 Jan Padalík, čp. 366
- 92 let
 06. 08. 1915 Anna Jurasová, čp. 337
 11. 12. 1915 Barbora Thoržová, čp. 91
- 101 let
 25. 10. 1906 Karolína Jachimová, čp. 388
- Všem jubilantům ještě jednou srdečně blahopřejeme.*

Z našeho středu navždy odešli:

04. 07. 2007 Josef Pekařík, čp. 382, 72 let
 11. 07. 2007 Anežka Švástová, čp. 117, 82 let
 15. 08. 2007 Emil Kupka, čp. 383, 61 let
 22. 09. 2007 Marie Komárková, čp. 420, 83 let
 25. 11. 2007 Josef Grůza, čp. 221, 82 let

Blahopřání

Paní Anna Jurasová oslavila 6. srpna letošního roku v kruhu svých blízkých pěkných 92 let. Při setkání se starostou a místostarostkou, kteří se připojili ke gratulantům zavzpomínala paní Jurasová na věci smutné i ty veselejší. Paní Jurasová je velmi silná žena, uvážíme-li, že osud jí vzal ty nejbližší. Zavzpomínala také na lumpárny našeho současného pana starosty, který v mládí bydlel rovněž v Urbice, stejně jako paní Jurasová, a kamarádil s jejími syny.

V sobotu 27. října navštívil pan starosta s paní místostarostkou naši nejstarší občanku paní Karolínu Jáchymovou, která se 25. října dožila 101 let. Paní Jáchymová žije u své vnučky, která se o ni vzorně stará. Stařenka se těší relativně dobrému zdraví a své dny tráví pozorováním dění na ulici. Každý týden jí pravidelně volá syn, který žije ve Spojených státech. Blahopřání paní Jáchymové přijel natočit také náš videokronikář pan Grégr, abychom nejstarší občanku naší obce měli zvěčněnou ve videokronice z letošního roku.

Oběma jubilantkám přeje všechno nejlepší a hodně zdraví a spokojenosti také kulturní komise naší obce a redakční rada Bořetických listů.

*Příjemné prožití svátků vánočních,
mnoho zdraví, štěstí
a úspěchů v novém roce
přejí
pracovníci Obecního úřadu
Bořetice*

Fotogalerie

Nová cesta v Chalůpkách

Nová okna na kulturním domě

Nová vozovka u Andrlíkového

Nově vydlážděná cesta kolem kostela

Nově vydlážděná cesta v Hliníkách

Zrenovované parkety v sále KD

Fotogalerie

Družstvo děvčat Bořetice 2007

Příprava Bořetice 2007

Soutěž Kobyly

Tým A příprava na soutěž 2007

SSKH vstoupila do schengenského prostoru